

i vojske, koja je tu bila u službi; Fra Bernardin je, uz pomoć svojih redovnika, svagdje priskakao kao dobar i revan župnik, ne samo što se tiče podjeljivanja Sakramenata, nego i u onome što se odnosi na sva druga pobožna djela, počamši od poučavanja nejake djece u kršćanskom nauku.

A kad je strašni požar prodro i u javne lazarete i trebalo sklonuti jednoga svećenika, da se tu zatvori, da ne bi poslužnicima i drugom bijednom svijetu, što se tu nalazio, pomanjala sv. Misa i u slučaju potrebe ostale utjehe kršćanske vjere, jedan od braće onog hospicija O. Dujam Vuletić dobrovoljno se raspoleži i ne bojeći se pogibli, ponudi se za kapelana, služeći u okuženom mjestu divnim primjerom kroz cijelo vrijeme dok je tu bio zatvoren. Budući potpuno zadovoljni s O. Vuletićem i drugim redovnicima njegove obitelji, nalazimo pravednim da im ispustimo ovo svjedočanstvo, da se uvijek vide njihove požrtvovne i najljepše usluge, koje su iskazali u času pogibli.«⁴¹

Slično svjedoči pukovnik Antun Alberti na 20 listopada 1732:

»Ja niže potpisani svjedočim, da, budući nije bilo crkve u prošlosti u varošu zvanom Dobri, između Velikog Varoša i Manuša, da je u početku prošle pošasti jednu sagradila obitelj PP. Otaca Bosne Srebrene od sobe u hospiciju utemeljenom pred koju godinu u spomenutom varošu Dobri. Pretsjednik iste obitelji jest P. O. Fra Bernardin Pavlović, Vice-Komisar Sv. Zemlje za Dalmaciju i Albaniju, komu pada u potpunu zaslugu rečena crkva, a može se reći i sam hospicij, koji u početku nije imao nego prve tragove, sve prizemlje i sazidan po seljačku. Rečena crkva služila je za župsku u onom varošu u početku i za vrijeme pošasti, budući da nije bilo druge ni za stanovnike ni za vojsku. Revni radenici za vrijeme spomenute teške pošasti bili su predostojni PP. Oci, koji sačinjavaju ovu obitelj, kojoj je na čelu P. Otac Pretsjednik Pavlović, koji sa svojim primjerom neumornog rada i bdenja pri poučavanju djece u kršćanskom nauku i školi, posvećujući se drugim dobrim djelima po danu i po noći, ne obazirući se na oštrinu zraka ni na ružno vrijeme u zimsko doba, poticaše još više druge, da se

⁴¹ LACD, 135; Zlatović, Monografije, 388; Franovci, 222.